

A macesz szigetén

KÖZEL-NYUGATI LEVÉL

NICK ELSDORF

Mottó I.

Írj már valamit a bécsi mindennapokról is!

Mottó II.

Pincér: *Ki kérte a borjómáját parasztosan?*

Vendég: *Én, kérem alássan...*

Pincér: *Nesze, baszd meg.*

A rabbi fájdalma tízezer schillingnél elapad. Ne reméld, nyájas olvasó, hogy azonnal rátalálász e mondat jelentésére. Könnyítésül íme, a kontextus.

Szerző és szerzőné, női hölgy lakást keresnek Bécsben, egyebek között az itteni Dohány utca környékén is. Fekete hajzatú, fesch fiatalember a fogadóbizottság, Juszupov a neve, köldökig kigombolt farmering és *Playboy* napszemüveg öltözteti. Kérdezem – ártatlanul, és csakis azután, hogy ő is firtatni kezdi, hová valósiak vagyunk –, netalán bolgár-e. A neve ugyanis... Százfognyi mosoly a válasz. Ő csisztij izraeli – hadarja egyébként németül –, bár Tádzsikisztánban született, és szüleivel oroszul beszél, a Közel-Keleten nőtt fel. Már régóta Bécsben dolgozik, most egy barátjának segített kiadni a lakását, aki – mit ad Isten – rabbi errefelé. Mikor e kontinenseket összekötő biográfiát meghallgatva, kellő szerénységgel a lakbér felől érdeklődöm, kifejti: tudós barátja már eddig is rengeteget engedett az árból, ez mindkettőjüknek nagyon fáj, nem is érdemes alkudni, már elődeink elérték a végső határt (*Schmerzgrenzét* mond *Toleranzgrenze* helyett), ez épp egy tízes, ezresekben mérve. Aki ez alá merészkedik, az antiszemita – tenné hozzá legszívesebben. Mélyen átérezzük a rabbiner szenvedését, ifj. Juszupov azonban láthatóan nem hisz empatikus képességeinkben, ezért – hogy szabaduljon kételyeitől – szellemi zsinórmértékéhez nyúl, és megkérdezi, vajh zsidók vagyunk-e. A „Jude” szót használja, vesztére, mert ezt a német főnevet én annyi év bécsi tartózkodás után sem tudom kimondani, legalábbis saját magamról. A női hölgy is töprengőre fogja, részéről a felelet bonyolult számításokat igényelne, így csak a magam nevében nyilatkozom határozottan. Ahogy vesszük – vágom a samesz szeme közé –, például nem hiszek a Messiásban. A száz fog ismét előbukkan: ha kiveszi a lakást, meglátja, előbb-utóbb hinni fog.

A közepes tréfát megjutalmazandó megkérdem, mi az *otcsesztvója*, de ez a szó már kihullott emlékezetéből (sosem tudom hát meg, idősb Juszupovot mily fokon tádzsikizálták anno a szovjet-oroszok), így sűrű hajlongás

közepette elválunk. Pár napra rá fölhív, közli: a rabbi fájdalomküszöbe kilencezeröttszázra süllyedt. Együttérzésemet fejezem ki. Alighanem valóban közel a Messiás.

Arányoskám öröme

Addig azonban szenvedünk, miként megíratott. Kánikulában naponta három-négy *Makler*rel találkozni – így hívják itt a lakásközvetítőket – ugyanis nem a leányok álma. A szó eredete mindent elárul. A mákler minduntalan foltot (*maculát*, *Makelt*) keres az árun, hogy lealkudja az árát, keckekeedik, mindenbe beleköt, így viselkedése makulátlannak (más összefüggésben szeplőtelennek) nem mondható. Amennyiben vesz. Amikor elad, mintha kicserélték volna. Ő a megtestesült negéd. Az osztrák presztízshierarchia legalján álló, hiéna természetű ügynökök prototípusa tizennyolcnak maszkírozott, negyven körüli, kikent-kifent szőkeség, nagyobbacska BMW-ben. Fagyos-mézes tekintet, merevmosoly, pénztárcáig hatoló szempár. Férfiban ez az állatfaj jóval ritkább: laza legény, strici oldalpillantásokkal, még a kérdéseivel is hazudik, s ezt ugyancsak BMW-ből kipattanva teszi. Idegeniszonyukat alig leplezik, jóllehet javarészt belőlünk élnek. (Ez egyébként az egész osztrák turistaipar talánya.)

Doktori címem azonban, mellyel azért héjazok fenn, hogy elkerüljük a vizes-patkányos külvárosi szuterénlakásokban megejtendő városnéző sétákat, valamicskét mérsékli averziójukat. A szerzőné hasában kerekedő Gombócka is megálljt parancsol undoruknak. No nem felebaráti érzelmeik kerítik hatalmukba őket, hanem a biztos tudás: itt kérem egy nagyobbacska lakás lesz közvetítve. Hja, a jutalék lakbérarányos.

Arányoskám (ő már vagy a nyolcadik lakáskofa, kivel összehoz bennünket a sors) szemében is effajta ragadozó örömet észlelek, kivált mikor megtudja, hogy a női hölgy kislánya is Bécsbe tart. El sem merem képzelni, mi történne, ha még az én két gyerekemről is tudomása lenne. A biztonság kedvéért azért nemzeti gyökérzetemre és foglal-

kozásomra is rákérdez. A szerzőné egyáltalán nem érdekli, őt reflexszerűen a *Hausfrau* kategóriába sorolja, kicsit töpreng még, aztán láthatóan megnyugszik. Nem angolok sajnos, de azért nem is szerbek – gondolhatja magában, és biztatásul közli, hogy ismeri házánkat, ő is szokott vadászgatni „odalent”. Homoszexuálisoknak nem hihet bennünket, maffiózóknak sem látszunk talán, még az sem kizárt, hogy derék katolikusok lennénk – lehet hát vinni a jó hírt a megbízónak, a lakás tulajdonosának. Kutyt, macskát bár mikor tarthatnánk, ezek itt *persona graták*, ha szerencsénk van, még származásukat sem kell igazolniuk.

A háziurak – Osztrákia megannyi üzletemberéhez hasonlóan (Schumpeter, oh) – gyűlölik a piaci kockázatot. Szeretik a vételárat még a teljesítés előtt bekasszírozni, al-kuba nem bocsátkoznak, már hogy is tehetnék, hisz ők „igazságos” árat ajánlottak, versenytársaikkal a fogyasztót megbéklyózó kartellekbe tömörülnek, ezeket a nagypolitikával törvényesítik, s – ezt jókora rosszindulattal mondom – szívük szerint csak olyan vevőnek adnák el portékáikat, aki ugyanarra a pártra szavaz, melyre ők és már a nagyapák is. Ez az attitűd fertőző, lám, még a fájdalmas rabbinus is elkapta. Csak mímelte az alkut, közben Juszupovval üzengette, fogyóban a regimentje. Már mint nehezen összekuporgatott vagyonkájá, ha felelőtlenül kilencezeröttszáz schilling alá merül. Neki is több van, hisz súlyos hitelek vett föl a lakás felújítására – értsd: kifestette –, feketén, fehérre. Nem elég az azonnali kaszálas különféle jogcímeiken megálmodott beugrók formájában, belépéskor minden háziuraság három havi bérnek megfelelő kauciót követel, hátha az egyébként többnyire bútorozatlan lakás konyhájából kiszerelem a vén *Sparherdet* és a Keleti Blokkba csempészem.

Zokni négyért

A máklerek és máklernyicák legnagyobb gondja mégsem ez. A rövidzárlattól rettegnek, attól, hogy az általuk elővezetett lakást, ha megtetszik, őket megkerülve veszed ki, magától a tulajdonostól. Ez okból, mielőtt megmutatnák a bérleményt, aláíratnak veled egy nyilatkozatot arról, hogy ha a jogügylet létrejön, újabb három havi bért kitevő províziót fogsz leperkálni a markukba. Hogy miért pont három hónapnyi a jutalék? Ha kérdezni merészeled, göggel hivatkoznak a szokásjogra, sőt a törvényre. Beletelt némi időmbe, míg kiderítettem: értelmezésükben a szokásjog a szövetségbe forrt szabad lakásközvetítők monopol-megállapodása, melyet a parlament mindössze abban a formában ismert el (de ebben igenis elismert), hogy három hónapnál több jutalék nem kérhető.

De kevesebb, midőn az egész bécsi sajtó arról cikkezik, hogy pang a lakáspiac, talán igen. Nojszen, futottam át gondolatban „az értéktörvény érvényesülése a kapitalizmusban” c. fejezetet kedvenc tankönyvemből, akkor beköszöntött a vevők piaca, most megmutathatod, kis magyar közgazdám, hogyan tekered a szót. Tizenhét – sziszegte épp az egyik szókített habzású ügynöknő egy sötét-piszkos kétszintes lakrész (osztrákul: *maisonette*) szemtelenül magas havi árát. Tíz – feleltem kíméletlenül, holott a lakás háromért sem kellett volna. Közben csöppet aggódtam, hátha elfogadja ajánlatomat, mint az az athéni zokniárus, aki a hatvanas évek elején eladott a papámnak egy harisnyát négy drachmáért, miután harminchattal kezdte az érdekegyeztető tárgyalásokat, és szülőm csak azért kontrázott az

abszurdnak tűnő négygel, mert akkor már vagy másfél évtizede nem volt módja kereskedővel alkudozni. Nos, nem volt mitől tartanom. A máklernő csak úgy lett volna hajlandó engedni néhány száz schillinget, ha elkötelezzük magunkat további néhány ezer mellett: kifestetünk, kivesszük a garázst is, és naponta megsétáltatjuk a háziúr nagymamáját.

Tizedik esztendeje élek az Alpok lábánál és azóta várom a szocializmus megszűlését osztrák földön (már amikor nem a tisztára söpört utcán sietek az ingyenes orvoshoz): az alacsonyabb adókat, a finomabb állami regulációt, a fogyasztóért versengő eladókat. Az árversenyt. Hogy amikor elmegyek biciklit vagy akár csak biciklilámpát venni, ne lássak azonos árcédulákat mindenütt, ne sugja az eladó – jó esetben – a fülemből, hogy leendő törzsvendégként kaphatok 5% *rabattot* (mindenütt ennyit), és ne kellett legyen már a dédnagymamámnak is náluk vásárolnia, hogy az 5-ről 6-ra jussak. Ausztria lassan három éve tagja az EU-nak. Hol késik az az élelmes, feltehetően német ingatlanközvetítő, aki behatol a császárvárosba, és aláknál az itteni lakás-sakálóknak? Mondjuk csak kéthavi jutalékot kér. Orosz germanista ismerősem ráncolja homlokát: eddig azt hitte, ha Moszkvából Bécsbe jön, nyugatra indul.

Román lobogó

A minap közelebb jutottam a megoldáshoz. Százhuszonnyolcadik telefonhívásomra az XY-REAL fantázia(hiány)nevű ügynökség jelentkezik. Férfihangot hallok, fölötébb furcsállom. Az úr udvariasan végighallgatja első-rőnek szánt első mondatomat, majd még udvariasabban megkérdezi, miért nem folytatjuk *auf Ungarisch*. Glück vagyok – mondja, én meg zavaromban a „van szerencsém” viccpatront veszem elő. Ő viszont tényleg boldog, elárulja, hogy akaratlanul is az Izraelita Hitközség IKV-ját hívtam, ő nekem feltétlenül segíteni szeretne. Náluk a *Mazsesinselen* épp most épül egy otthon az öregeknek, nem érdekelne benne egy csinos *appartement*? Agyam lázas munkába kezd. Vajon honnan tudja rólam telefonon át? Német kiejtésem nem elég magyaros talán? Miért hiszi a hangomból, hogy már megettem maceszem javát? Egyáltalán, miért büszké a bécsi zsidók arra, hogy a helyi antiszemita Macesz-szigetnek csúfolják mindmáig a II. kerületnek (Lipótváros) azt a részét, ahol II. Ferdinánd annak idején gettót kegyeskedett engedélyezni?

Kérdéseim bennem ragadnak, de elbeszélgethetek végre egy szakértővel a lakáspiac rejtelméről. Megtudom, a máklerek minden privát hirdetést lehalásznak; nem kérnek jutalékot a tulajdonosoktól; egymás között csereberélik a közvetítés jogát – gyakorlatilag elzárják a vevőt az eladótól. A bérlő kénytelen hozzájuk fordulni, a bérbeadó meg azt hiszi, megmenekül a sok lakásmutogatástól, ártárgyalástól, szerződés-kötéstől, ha velük dolgoztat. A tulajoknak egyébként sem sürgős: többségük megengedheti magának, hogy hónapokig üresen álljon akár egy egész bérházacska. Eddig én is ilyen épületben tengettem életem. Rajtam kívül csak a testvéri román ENSZ-képviselő (diplomatai három éven át rártartian nem köszöntek vissza, zászlajukhoz, mely ablakom alatt lengedezett büszkén, mégsem nyúltam) tartotta magát az ötemeléses posztmodern betonkockában, meg valami obskurus cég a magassíkszínt. A mopszlikutyás németek is csak akkor jöttek, amikor

az állítólag Lada-forgalmazásban igyekvő, újorosz firma lelépett. Az itt dolgozó, feltűnően széles vállú üzletemberek akkor szakították meg velem a mosolykapcsolatot, amikor – bizalmaskodó alak, aki vagyok – nyelvük felhasználásával érzékeltettem a liftben, hogy szomszédok lennénk.

Csendes zöldövezeti lakás terasszal, kerthasználattal – szól a csábmondat az újsághirdetésben. Odamegyünk. Nicsak, villamos fékez a ház előtt (kitűnő a közlekedés – mondja a mákler); a balkon, egy kvadrátméter, annyi sok, a megállóra néz (jól zár az erkélyajtó – büszkélkedik ugyanő); kert nincs, csak elhanyagolt udvar, a lakás fölött nagy dírel és még nagyobb durrall folyik a tetőtérbeépítés (tegnapra készen lesz); a parkettáról kiderül, hogy padlószőnyeg, a kishálószobáról, hogy kamra, a nagyról, hogy kicsi, a meghirdetett lakberről meg az, hogy az ügynökség legnagyobb sajnálatára a közös költséget, a forgalmi adót, továbbá a hídpénzt, az egyházi hozzájárulást és a mindezekért még kifizetendő megalázási illetéket nem tartalmazza. A fenti értelmezési árnyalatok talán még az otthonosság érzetével is eltölthetnének. Miként az is, hogy – mikor doktori bemutatkozásom túl jól sikerül, és dúsgazdag orvosnak hisznek – grinzingi álomvilláknál adnak találkát az ügynökhölgyek. Csalódás unottan leplezve. Egyikük például autómát megpillantva, engem lustán végigmérve, indignáltan javasolta: mit szólnék, ha tízezer schillinggel lejjebb ereszkednénk a dombon?

Tosca szelleme

Örvendj, nyájas olvasó, megtaláltuk az igazit. Tágas, világos és lelkiekben gazdag. Már a szűkebb pátria neve is sokat ígért: magyarra Gúny utcának fordítanám. Két szívvelyes dél-afrikai operaénekesnő lakta (*apart* kis hely – jegyezte meg a szerzőnő), szolidaritásuk a lakás-hajkurázsában megfáradt magyarokkal nemzetek fölött ívelt. Épp horoszkópkészítés közben leptük meg őket, rózsásak lehetnek a kilátásaik, mert vidáman dicsérték a lakást, kivált az előszobaszekrény nyerte meg a tetszésüket, mondván: olyan magas, hogy még földet súroló koncertruháik is elférnek benne. Hagytuk magunkat meggyőzni, majd veszünk egy tucat szkafandert.

A tulajdonossal az éteren át érintkezünk. Isztambulban feszít egy német bankban, hivatalos kedéllyel tárgyal, kivéve a lakberről. Feleségét küldi felderítőnek, engem meg elfog a rettegés: mint annyiszor, most is Konstantinápoly és Bécs között dől el a haza sorsa. A leendő házínéni apját kell tárcsáznom. Épp munkahelyemnél tartok, ahol visszahívhat a lánya, mikor közbevág az öregúr: „so, Sie arbeiten in einem kutatóintézet”. Kiejtés kitűnő, kérdezem az okát. Ropog a büszkeség a vonal tulsó végén: „Csepeli Pápr-ipári Vállalat”, majd ismét németre vált. Kiderül, a gulyás-kommunizmus egyik mérnök-kuktájába, a majdani karvalyotke szálláscsinálójába botlottam. *Auf Wiedersehen* emre így búcsúzik: „szívesen”.

Leányát az Intézetben fogadom, zakó-nyakkendős jelmezt öltök, és angolul szólítottam meg. A negyven körüli bankárné dunatáji angolomra csípőből oxbridge-i eredetivel tüzel, és első mondatában ellenvetést nem tűrő hangon közli, hogy apukája zsidó, '38-ban Londonba menekült, és ott vette el bennszülött anyukáját. Hm. A rabbi az egyre alacsonyabb fájdalomküszöbével, Juszupov a tádszik mispochéjával, Glück úr a zsidó szeretetotthonával, most meg itt van ez a nő, Sztambul Rózsája – vajon kívül

tárgyalnánk, ha történetesen Tel Avivban keresnénk lakást? Csigavér – mondok magamnak –, ez a beszélgetés még jól is végződhet, annyi szépet tudok meg a lakásról közben. Nincs messze az Anna Freud Óvoda (először Anna Franknak értem), a szomszéd fűszeresnél jó ízű az almalé, az unatkozó, magasan képzett, külföldi kismamák pedig hálózatba tömörültek a környéken, hogy hetente megbeszéljék, miért is unatkoznak. És van néhány bank is az utcákon. A polgári lét biztonságának csúcsa azonban a házmaster, Miloszavljevics úr a szuterénből (Rózsa csak Milosevicnek mondja), aki hivatására nézve utcaseprő, ám a szeme nyitva és apróbb ellenszolgáltatások fejében hajlandó becsavarni a villanykörtét is.

Csak hogy és igen ám: félő, hogy pillanatokon belül átépítik az egész házat, a kertnek nyoma sem marad, és a bankár urat is bármikor hazaparancsolhatják a török portáról. Ezzel szemben áll, hogy a lakás kétszer olyan nagy és szép, mint amit eddig bitoroltunk, ráadásul ugyanannyi a bére. A nemzetközi pénzvillágra még elenyésző a befolyásom, ezért inkább a kertre koncentrálok. Életem első feljelentésére készülök, színhelyéül a zöldek kerületi irodáját választottam.

A beköltözéskor kissé elbizonytalanodunk. Amúgy erkölcsileg. Vajon a lakást ellepő szárnyashangyák regimentjét kiirthatjuk-e vegyileg és jó szívvvel, miközben biológiai érvekkel szeretnénk az építkezést megakadályozni? A velünk élő történelem azonban elhomályosítja e dilemmát. Először néhány töltényesdobozt találunk a szekrény tetején (csak nem a Toscat gyakorolták a derék dél-afrikai művészek?), majd a pincében egy kamaszfűra (!) illő *Wehrmacht*-zubbonyra bukkanunk jókora horogkereszttekkel díszítve. Amit az angol a „csontváz a szekrényben” fordulattal jelöl, azt a német a „hulla a pincében” idiómával írja körül. Akkorra közhely, hogy meg sem kérdezem a házínéni – gondoltam először. De nem bírtam magammal, oly fokon tartottam elképzelhetetlennek, hogy együtt lakjam a hitleráj e tárgyi emlékével. Ó, semmi különös – csicseregte a (szavaival) félárja dáma –, a férjem mindenféle furcsa dolgot (*funny things*) összegyűjt, de elviszem a kabátkát, ha annyira zavarja. Majd gondosan összehajtogatta és becsomagolta az értékes relikviát. A töltényekhez – mint kiderült – puska is tartozik (remélem, kisbő sport-), biztos, ami biztos, megkértem, vegye azt is magához, mielőtt – a dramaturgiai szabályokat követve – elszűne a harmadik felvonásban.

Rádióengedély

Náciszimpatizáns, militarista hajlamú osztrák fináncnökés barlangjába tévedtünk volna? Jörg Haider egyik juppi rajongóját készülünk épp gazdagítani? Aligha. A háziúr apja a csekélyke (katolikus-royalista) osztrák ellenállás tagja volt, egyike a háború utáni rendcsináló – értsd: náciakaszatoló – bírának. De miért nem kap hányingert az uniformistól menyee, akár angol, akár zsidó minőségében? A papírpári apuka világosít föl. Miközben a rakodómunkások szorgoskodnak a lakásban, ő felvigyáz és előad. „Mi kérem a *rosarote schwarzgelb* hívei volnánk. A náciakat nem imádtuk, de osztrákok maradtunk, Duna-menti fekete-sárga középeurópaiak, nem vörösök, hanem rózsaszínűek. Megbocsátottunk. Számomra sem volt egy pillanatig sem kérdéses, hogy '45 után, amint lehet, visszajöjjenek. A muzsika hiányzott Londonban, a dolgok muzsikája.”

A szabadegyetem a szociális piacgazdaság fogalmának német-osztrák gyökereivel foglalkozó órával folytatódik (lám, ő is sörrel kínálta a trógereket), majd az Európai Unió központosításában rejlő előnyök hosszas ecsetelésével, mely utóbbi tartalmazza a nemzetközi pénzügyi spekuláció kimerítő bírálatát is. Szerencsére az ismert viccel fejezi be: Kohn és Blau (mi Pesten Grünnek mondanánk) egy lakatlan szigetre vetődve tüstént üzletelésbe fog. Kohn hétfőn egy schillingért eladja Blaunak a karikagyűrűjét, majd kedden visszavásárolja kettőért. Szerdán megint eladja, most már négyért, majd visszaveszi nyolcért. Mindketten boldogok a két naponkénti száz százalékos profittal, melyet szorgalmasan elkönyvelnek, egészen addig, míg Blau lelkendezve nem újságolja, hogy örömeiben odaajándékozta a gyűrűt a megmentésükre érkezett hajó kapitányának. Meg vagy te teljesen őrülve – förmed rá Kohn – pont most szabadulsz a tőkétől, amikor az üzlet kezd beindulni?!

A poén szellemében az öregúr az előadás végeztével a fridsiderhez, pontosabban a fridsiderünkhöz lépett, és magával vitte a megmaradt – egyetlen – sörösüveget. Se zubbony, se sör. Állók az üres lakásban. Muzsikára várva.

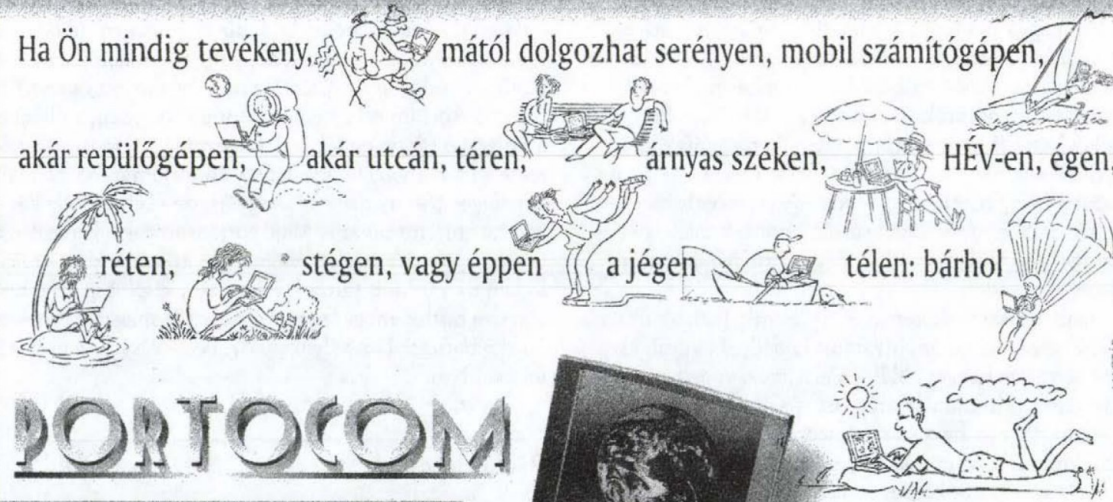
Helyette a háziúr, a török portás érkezik, egyenest Konstantinápolyból. Ő is büszkélkedik egyet a természetes előszobaszekrénnel. Megírjuk a szerződést, melyben a nő hölgyvel közösen minden jogunkról lemondunk. Kifizetem

a máklernycának (kivételesen barna és Chryslerje van) a csillagászati jutalékot, honorándó, hogy egyszer még Törökországba is telefonált az ügyünkben. Elzarándokolok az adóhivatalba, ahol több ezer schillinggel gazdagítom a fiskust, megünnepelendő, hogy szerződés született. Előtte persze közjegyzővel hitelesítettem a másolatot. A rendőrségnél először ki- majd bejelentkezünk, ugyanez vonatkozik villanyra és gázra, telefonra és televízióra. Iratok tucatjait gyártjuk. Távolbalátás céljára például az ember „Rádióengedély” címen kis igazolványt is kap Osztrákiában (igaz, ezt még akkor is megkapja, ha úgy mond megbízhatatlan az üzleti terve). A postán postaládakulcsot rendelünk, a kábeltévé társaságnál – ők is monopolisták – műsort. A beköltözés másnapján hajnali hat órakor negligésben rendőrt fogadunk (vö. *plain cloth*), aki az egyik dél-afrikai operaénekesnő után nyomoz (ajvé, mégis a töltények?). Mindenütt óvadékokat szórunk szét a városban, miközben régi lakásunk tulajdonosa vonakodik visszaadni a három éve nála kamatozó kauciót, mert – mint szolgálival üzeni – megrongáltuk a bérleményt. Európai ember ugyanis nem fúr lyukat a csempébe, ha felszereli a szappantartót.

Ki kérte a borjómáját parasztosan?

Bécs, 1997 augusztus

Ha Ön mindig tevékeny, mátol dolgozhat serényen, mobil számítógépen, akár repülőgépen, akár utcán, téren, árnyas széken, HÉV-en, égen, réten, stégen, vagy éppen a jégen télen: bárhol

PORTOCOM

MOBIL SZÁMÍTÓGÉPEN

Nagyteljesítményű notebookok igényei szerinti összeállításban, ügyfélszolgálati tanácsadással, kiegészítők széles választékával, választható, 1-3 éves garanciával, lízinggel, saját szervizzel, és sok más, biztonságot nyújtó kereskedelmi szolgáltatással.

COMPFAIR '97: A/307
AUTOMOBIL '97: F/102/C

MMX 200-as PROCESSZORRAL IS!

PORTOCOM RT
A NOTEBOOK SPECIALISTA

Budapest XI., Ballagi Mór u. 14. Tel.: 203-9269 203-9276 203-9277 <http://www.portocom.hu>

PORTOCOM